5 BANI EXEMPLARUL.—ANUL XXXIV. — N-rul 275 **Editia de dimineată** MARȚI 4 (17) OCTOMBRIE 1916

ABONAMENTE
ROMÂNIA: Lei 4.65 / 9.15 / 18.— — STRĂINĂTATE: 3 luni Lei 10.- / 6 luni 20.- / Un an 40.-

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN

UNIVERSUL

CELE DIN URMĂ STIRI DIN LUMEA ÎNTREAGĂ
TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
Redacția și Administrația: București, str. Brezoianu, 11

ANUNCIURI
PAGINA III
Linia corp. 7 Bani 30
Idem pag. IV ... 50
Inserții și reclame 3,50 linia
Suntari sau informațiuni mortuare după mărime dela 60–150 lei

Directori: VIRGIL N. DĂRĂSCU și STELIAN POPESCU

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITATEA IAȘI

Atacurile vrăjmașului respinse pe tot frontul

EROII NOSTRI

S.-loc. V. Vlădescu-Albeşti
din reg. 8 Buzău

S.-loc. de rezervă N. Predoiu
din reg. 30 Muscel

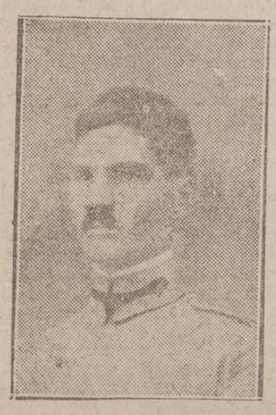

S.-loc. George Popescu-Amărăşteanu
din reg. 59 inf.

S.-loc. Grigore Cepleanu
din reg. 30 Muscel

Zvonuri ce trebue să înceteze

de I. Agârbiceanu.

De patru săptămâni de cînd am trecut în regat am auzit foarte multe acuzări spuse în taină sau în gura mare, împotriva românilor ardeleni, pe cari i-a aflat armata română în drumul ei triumfător, pe la vetrele lor. Zvonurile sunt dintre cele mai umilitoare şi demoralizatoare, şi jignesc pînă în adîncul sufletului uşurinţa cu care sunt împărtăşite. Se zice, se afirmă, că românii ardeleni ar face serviciu de spionaj în favoarea armatelor germano-maghiare. Rămăşiţele unui neam, care singeră de doi ani pe toate fronturile străine şi care aştepta trecerea Carpaţilor ca singura şi adevărata mîntuire, sunt puşi pe aceeaşi treaptă cu străinii ce au mai rămas prin oraşele Românjei şi fac servicii de spionaj în favoarea duşmanilor noştri. Mai mult: refugiaţii transilvăneni încep să fie bănuiţi că fac acelaş serviciu spurcat în ţara care le-a oferit adăpost.

Pentru cine cunoaşte sufletul românului ardelean aceste zvonuri cari circulă cu atîta uşurinţă, se izbesc de imposibilitatea morală de a putea fi crezute; pentru noi ardelenii ele sunt cea mai crudă jignire şi umilire ce ni se poate aduce. Un caz concret sau închipuit, se povesteşte în zeci de feluri, şi rămînem uimiţi şi zăpăciţi văzînd cu cîtă uşurinţă se dă crezare oricărei versiuni.

Ceea ce e adevărat pentru oricare popor, va fi şi pentru românii ardeleni: că nu e pădure fără uscături. Vor fi fost cazuri sporadice de trădare, dar chiar acestea nu mi le pot închipui să fi fost făcute în majoritate de români, şi nu fără presiunea baionetelor străine. Fruntaşii satelor pe cari i-a mai apucat pe acasă armata românească au avut grijă să înştiinţeze orice element dubiu care ar mai fi rămas prin sat.

Dacă au fost însă cazuri de trădare, e o atitudine dintre cele mai dezastroase aceea de a generaliza şi de a spune că românii de dincolo ne vînd ungurilor şi nemţilor. Trebue să se ştie în rîndul cel dintîi că floarea românilor de peste munţi lipseşte de mult din satele noastre, căci nu e sat din care să nu fie sute duşi pe fronturile luptelor străine. Trebue să se ştie că nu orice om îmbrăcat românceşte, ţăran sau ţărancă, este numaidecît român. Sunt aţîţia saşi şi unguri cari ştiu perfect românește şi cari au luat pertul nostru de îndată ce s'a început războiul Românjei. Trebue să se ştie că au rămas în afara frontului unguresc jandarmi travestiţi, oameni cari — fiind de serviciu şir de ani în ţinuturi româneşti—ştiau perfect şi limba şi potecile de munte. Trebue în urmă să se ştie că oameni ticăloşi sunt în toată lumea, dela ţăran pînă la cele mai înalte trepte sociale.

Urmează însă, de aici, să se arunce un odiu general asupra românilor transilvăneni? Urmează să fim jigniţi pînă în adîncul sufletului? Dacă după o lună de războiu cearcă să se formeze o opinie aşa de greşită din zvonurile necontrolate ce urmează să circule tot mai des, unde vom ajunge mai tîrziu? E în folosul neamului românesc ca sufletul lui să fie picurat cu otravă?

Cei aflaţi vinovaţi îşi vor lua pedeapsa mai mult de cît meritată; cu aceştia, dacă sunt, nu avem şi n'a avut neamul românesc din Ardeal nimic comun. Sunt uscături cari s'au rupt de mult din trupul nostru, uscături cari cu cît vor arde mai în grabă cu atît va fi mai bine. Sunt rătăciţi în sufletul cărora n'a luminat niciodată raza culturii româneşti. Pot să fie perfizi şi oameni fără caracter de cari nu sunt scutite nici popoarele crescute sub regim naţional şi în cultură naţională. Pot fi laşi şi egoişti cari nici odată şi la nici un popor n'au avut nimic sfînt.

Dar niciodată aceşti nemernici, dacă într'adevăr există, nu se pot confunda cu poporul românesc din Ardeal. Şi e deadreptul crimă să judeci un întreg popor de mucenici după monştrii cari eventual s'ar ţinea pe urma lui.

Noi cari am trecut de dincolo ştim ce arde în sufletul fraţilor noştri, ştim că trădători ai cauzei româneşti nu pot exista chiar între aceia cari aşteptau armata română ca pe Hristos Convingerea noastră o mărturisim şi azi cu toată tăria, şi rugăm să înceteze zvonurile ce circulă tot mai des, căci se aduce cea mai grea ofensă nu numai nouă, ci întregului românism.

Din cazurile de trădare şi spionaj, cari pot fi opera atîtor străini sau a indivizilor cari n'au fost niciodată români cu inima, să nu se făurească bănueli pentru un neam ce singeră de atîtea veacuri şi a cărui ultimă şi singură nădejde este armata română. Să înceteze zvonurile cari ucid mai repede decît toate loviturile străinilor. Societatea românească va pricepe, credem, şi va simţi că e necesar să amuţească astfel de zvonuri, că e o ruşine să se creadă cu uşurinţă cele mai grele ofense ce se pot aduce unei jumătăţi a neamului nostru, şi mai ales credem cu tărie că va dispare în curînd uşurinţa cu care se generalizează crimele singuraticilor ticăloşi.

FARMACIŞTII
în timpul războiului

Recentele observaţiuni dovedesc că serviciul nostru sanitar se prezintă admirabil în războiu.

Armata poate fi mîndră şi fiecare soldat în momentul cînd îşi pune viaţa în pericol este asigurat că după lupta eroică ce va desfăşura vor urma, în caz de boală, îngrijirile unui corp medical de elită.

Facultatea noastră de medicină şi farmacie precum şi şcoala superioară de medicină veterinară dă roade care le pun la înălţimea vechilor facultăţi din apus; ele ne-au format corpul sanitar de care dispunem şi în care ne punem toate speranţele.

Suntem la începutul războiului şi de o camdată ne gîndim numai la războiu. Au trecut însă primele friguri ale intrării în acţiune şi credem că este timpul să luăm în consideraţiune temele de interes general. Vreau să vorbesc de abundenţa farmaciştilor la unele formaţiuni, abundenţă care aduce lipsuri în alte părţi.

Din ce în ce mai mult se simte lipsa de personal farmaceutic în ţară.

Se ştie că facultatea de farmacie este din ce în ce mai puţin frequentată de studenţi; pe an ce trece numărul absolvenţilor scade şi aceasta bineînţeles în defavorul corpului farmaceutic.

Războiul actual face ca lipsa farmaciştilor în farmacii să se simtă foarte mult: *sunt farmacii închise, iar cei nemobilizaţi sunt supramunciţi.*

Pe lîngă aceasta farmaciştii titraţi şi de virstă înaintată se află pe front la divizii şi regimente, iar alţii tineri şi netitraţi la formaţiuni ferite de pericole şi intemperii.

Şi mai mult, farmaciştii speciali sau pricepuţi în vreo ramură ori care a chimiei industriale stau prea mulţi la divizii şi regimente, mai ales la regimente, din care lucru Statul n'are decît pagubă pentru că în loc să se reproducă ceva, ne strîngem şi ducem lipsă de cum ar fi de produsele fabricilor de săpun şi lumînări din care unele s'au închis din cauza plecărei conducătorilor străini care ar putea fi înlocuiţi cu farmaciştii ce pricep această utilă industrie.

Scopul acestui articol este de a afirma, după cum se şi poate constata, că serviciul real al multor farmacişti mai ales regimentari nu merită sacrificul pericolului la care sunt expuşi: aprovizionări de medicamente care formează rolul farmacistului regimentar —(bineînţeles dacă nu e şi popotar sau ofiţer cu aprovizionarea), poate să le facă şi sanitarul după cererea medicului.

In schimb însă, o farmacie închisă sau lipsa de personal care să satisfacă pe bolnavi într'unele localităţi nu este uman de a fi nebăgate în seamă.

Sunt farmaciştii oameni de laborator cari în laboratorul lor vor aduce mai mult folos Statului, de cît folosul de a face aprovizionarea de medicamente.

Şi aci se poate foarte bine *considera ideia că Statul nostru pierde în războiu fie de boală sau gloanţe destui oameni, a căror tinergie şi ştiinţă ar fi mai de folos în altă parte de cît pe la regimente, şi deci se impune o cît mai raţională întrebuinţare a forţelor individuale; se impun să ne păstrăm forţele şi să le întrebuinţăm cu cît mai mare folos.*

COMUNICAT
al marelui cartier general rus

PETROGRAD, 2. — Mai sus de Stochod, în regiunea satului Raimesto, lângă Semerinki şi în regiunea pădurilor dela Bubnowo, cercetaşii ruşi au făcut o recunoaştere bine reuşită, alungând patrulele inamice şi pătrunzând în tranşee.

In regiunea Vatra-Dornei, a fost foc viu de artilerie, sub care a căzut mort comandantul unuia din regimentele de cazaci „Teski", colonelul Tuscaev.

Pe frontul Caucazian nici o schimbare.

In Dobrogea nimic particular de semnalat.

MOBILIZAREA SUFLETELOR

Treceam deunăzi pe bulevardul Elisabeta. Spre calea Victoriei văd lume îngrămădită în jurul unui oltenaş simpatic şi micuţ, care purta pe umeri coşurile goale. Mai departe de el, un şir de răniţi vindecaţi se îndreptau spre cazarmă şi fiecare savura cu deliciu cîte un ciorchine de struguri.

Ce se întîmplase?

Drăguţul oltenaş, pe care stăpînul îl trimesese să vîndă struguri în tîrg, îşi golise coşurile împărţind strugurii la soldaţii răniţi deşi ştia bine că va plăti această generozitate patriotică dacă nu cu spinarea sa, cel puţin cu simbrioara pe cine ştie cîte luni dacă nu şi pe un an.

Ce se petrecuse în sufletul său? N'ar putea-o pricepe nici unul dintre acei Cressus cari, dacă regretă un lucru astăzi, e tocmai faptul că n'a mai durat starea de pace ca să mai cîştige măcar cîte un milion din vînzarea cerealelor cu preţ împărtit. Ei, şi dacă toţi românii noştri ar fi urmat pilda micuţului oltenaş, rosturile noastre ar fi fost cu totul altele azi.

Ce se întîmplă însă?

Cei mici pornesc cu avînt la jertfa cea nobilă şi luminoasă printr'un fel de intuiţiune specială a idealităţei sufleteşti, iar cei cari rămîn, mărunţi de virstă sau moşnegi, îşi fac datoria aşa cum o pricep dar şi-o fac, în timp ce aceea cari au fugit din Bucureşti de teama avioanelor duşmane, nu numai că dezertează de la postul de onoare dar nici măcar datoria monetară nu şi-o fac faţă de Patria lor.

Cît de mici suntem în faţa unui ideal atît de mare şi luminos! Cît de mult stăm sub vremurile pe care le trăim atunci cînd ar trebui să fim la înălţimea lor!

Toată lumea săracă stă la locul de cinste. Opinca luminoasă a ţărei ca şi bluza de meşteşugar au îmbrăcat zalele vitejiei ca să dea Patriei jertfa sîngelui şi a vieţii. Au lăsat nu numai nevoste şi copii, surori şi părinţi, dar holdele sărmanei lor gospodării şi micile ateliere sau uzinele în cari fabricau aurul acelora cari nu vor să dea azi nimic în schimb.

Insăşi generaţia de luptători e opera prolificităţei acestor eroi anonimi cari, prin tradiţia din bătrîni, nu sunt de loc Malthusiani. Şi opera lor e robustă, e sînge sănătos şi cald, făuritor de braţe cărora le stă bine în armură de erou.

Iată temelia neamului şi vatra pe care arde nestins focul trecutului nostru şi speranţa luminei de mîine.

Să purtăm dar grija lor. Răniţilor să le dăm îngrijirea necesară şi urgentă fără ca mîinile elegante şi fine sau nasurile prea subtile să se simtă străine de lumea acestor viteji. Nu. Rănile purulente se pot vindeca nu numai cu intervenţia imediată şi neplictisită a chirurgului dar şi cu un zîmbet luminos care înfloreşte în ochii sau pe gura unei doamne din elită. Da, pentru că aceşti decoraţi fireşti ai războiului au apărat nu numai gloria neamului dar şi averea acelora cari fug de ei.

Măreaţa pildă a sublimei noastre Regine trebue să fie în sufletele tuturor. Regina noastră, în inima Capitalei, împărtăşeşte cu ea toate durerile şi se bucură de toate nădejdile ei iar răniţilor din spitaluri le dă într'un zîmbet toată măreţia unui suflet dumnezeesc.

Ca să ajungem aci trebue să pricepem însă înţelepciunea vorbelor mari ale Marelui Rege Carol I:

Formaţi caractere!

Iată o experienţă minunată sintetizată în două vorbe mari. Dar pentru aceasta nu trebue să ne preocupe mărunţişurile şi nimicurile inutile ale vieţei ci să fim oamenii vederilor largi şi ai sintezelor neaşteptate.

Altora li-e dat să drămuiască şi să peticărească amănuntele neînsemnate ale zilei. Acei cari, în socoteala societăţei, ţin locurile cele mai de sus, trebue să privească în mare, spre orizonturi senine şi largi realizînd formule pe care să le tîlmăcească alţii.

Mobilizarea sufletelor duce la acest scop luminos. Mobilizarea sufletelor este unitatea sfîntă a simţirei româneşti care desfiinţează asperităţile dintre oamenii unui popor după cum vitejii noştri au desfiinţat Carpaţii.

Această mobilizare presupune încetarea oricăror rivalităţi şi neînţelegeri, sprijinirea reciprocă fără ambiţiuni, împărţirea gloriei fără egoism şi renunţarea la ceul propriu în folosul celui colectiv al unui neam întreg.

Mobilizarea sufletelor, astfel înţeleasă, e cel mai teribil blindaj care va străbate fără teamă prin rîndurile duşmane spre ţelul de lumină al victoriei definitive.

Pilda micului oltenaş din bulevardul Elisabeta e răsunătoare. El şi mulţi încă tot ca el îmi spun mie că ceasul victoriei va suna cît de curînd şi va suna pentru noi.

Et nunc errudimini..

Leontin Iliescu

O regină infirmieră
— Natalia Serbiei îngrijeşte pe răniţii francezi —

Intr'un prim şi interesant articol, *Le Journal* ne spune că nenorocita fostă regină a Serbiei şi-a dat palatul *Sachino* din Franţa, de lîngă Biaritz, ca să servească drept spital, drept azil pentru alţi nenorociţi, pentru cei bîntuiţi de oftică. Aşezămîntul de binefacere e pus sub supravegherea şi conducerea prinţesei Ghica, o soră a fostei regine Natalia, care l'a părăsit ca să se ducă să-şi piardă numele şi titlurile într'un alt spital, unde să îngrijească, umilită şi necunoscută, pe răniţii Franţei ospitaliere.

Le Journal încheie astfel articolul la care ne referim:

„Născută română, Natalia Chescu, nepoata unui general român, a avut un moment de bucurie personală, pe care-i credea cu neputinţă pentru ea; a tresărit ca o fiinţă vie cînd a aflat de intrarea ţărei sale în grupa glorioasă a Aliaţilor. Nobilu-i cap s'a ridicat spre cer într'o mişcare de recunoştinţă. Apoi s'a plecat iarăşi spre patul unui rănit. Am văzut pe regina în exerciţiul datoriei sale: măturа un salon.

Nu mai era aceea pe care o văzusem într'o zi la curtea din Belgrad, înfăşurată într'o mantie de catifea purpurie, garnisită cu blană albă; nu mai era aceea al cărei cap exprima un amestec de mîndrie şi de blîndeţe, un amestec de ce încîntă şi de ce impune.

Sub lumina puternică a sălei spitalului am văzut pe regina: frumuseţea-i întîrziată şi fără podoabe ne-a părut şi mai mare de cît splendoarea tinereţei. Ochii îi sunt tot românești, adică străluciţori şi adînci, fără a avea însă asprimea acelor ochi cu lumini posomorîte. Expresiunea feţii şi-a păstrat toată încintarea ei şi pe buze-i pluteşte mereu surisul cînd se îndreaptă către un soldat, care îi cere ajutor. Acel surîs însă nu mai are nimic din zîmbetul nelămurit al reginelor care surîd ca să-şi îndeplinească exerciţiul funcţiunei lor.

Farmecul de altă dată nu s'a stins de pe faţa ei, ci este numai învăluit de virtutea superioară a caritaţei".

SOSIREA
la Iaşi a ataşatului militar român la Berlin

Iaşi, 1 Octombrie

Azi a sosit la Iaşi, prin Ungheni, colonelul Miricescu, ataşatul militar român la Berlin, precum şi membrii comisiunei noastre de export, care se afla în Germania.

Noul ministru japonez
LA PARIS
— Radiogramă —

Lyon, 2. — „Le Journal" apreciază astfel pe noul ministru japonez: Generalul Ternont a fost educat în şcoala noastră dela St. Cyr. A venit apoi în Franţa ca ataşat militar al Japoniei. Vorbeşte în perfecţiune franţuzeşte. Era la Tokio unul din membrii cei mai activi ai societăţei franco-japoneze. Este asemenea şi preşedintele soc. ruso-japoneze. A fost ales de ministrul de externe contele Motono. Şi-a făcut probele la Paris ca şi la Petrograd.

Marele Cartier General

Comunicat oficial No. 49
Din 2 Oct. 1916, ora 7 dim.

Frontul de Nord si Nord-Vest:

In Căliman, trupele noastre s'au retras spre graniţă.

La Sud de Tulgheş (Györgyö-Tötges), infanteria inamică a fost pusă pe fugă de artileria noastră.

In Valea superioară a Bicazului (vest graniţă) lupte de artilerie.

La Palanca (Gymes) mici acţiuni.

In Valea Uzului, lupte violente la frontieră.

In valea Oituzului, la frontieră, s'au respins sângeros toate atacurile inamice.

In valea Buzeului, lupte violente la frontieră; toate atacurile inamice au fost respinse. S'au luat 64 prizonieri, dintr'o singură companie inamică.

La Bratocea şi Predeluş, mici acţiuni.

La Predeal, violente lupte, ziua şi noaptea; am respins atacurile inamice şi, luând ofensiva, l'am gonit în valea Polistaca.

Lupte foarte violente la Rucăr, unde trupele noastre şi-au menţinut poziţiile.

In valea Oltului, schimb de focuri de tun şi mici acţiuni, pe tot frontul.

In valea Jiului s'a luat cu asalt Vârful-Negrului şi Zănoaga, tăcânduse prizonieri un ofiţer şi 40 oameni de trupă.

La Urşova, foc de artilerie.

FRONTUL DE SUD:

In tot lungul Dunării, schimb de focuri de artilerie şi infanterie,

In Dobrogea, nimic nou.

Situaţia militară

Judecînd după comunicatele oficiale, acţiunea a ajuns la punctul cel mai de jos pe fronturile cele mari.

N'avem ştiri noui nici dupe frontul macedonean cel mai activ în vremea din urmă. Or fi obosit agenţiile telegrafice?

Singur frontul italian, după depeşi, se mişcă; acţiunea în partea aceasta pare a se fi intensificat şi va merge crescînd.

Situaţia diplomatică

Lucrurile stau pe loc.

Indignarea americanilor pentru incursiunea submarinelor germane în apele Statelor-Unite se va manifesta printr'o notă de protestare.

In Grecia, noul minister — am putea să-i zicem săptămînal, căci aşa a ajuns treaba, — a vorbit prin gura preşedintelui Lambros; şi a spus că nu e minister politic ci numai pentru girarea afacerilor curente şi că e „transitoriu".

Depeşa din Londra care ne aduce ştirea aceasta, adaogă că noul minister va face tot posibilul ca să aducă servicii atît naţiunei cît şi regelui.

Vom însemna anume cît va dura acest „transitoriu". *ip.*

Măsuri de luat

Intr'un frumos articol intitulat „*Eretii*" şi apărut în fruntea *Universului* de Marţi 20 Septembrie 1916, d. P. Locusteanu, după ce vesteşte şi înfierează isprăvile criminale ale „laşităţei învinse" pe fronturi, care se răzbună, din adăpostul înălţimilor cereşti, contra bătrînilor, femeilor şi copiilor dezarmaţi şi fără apărare, adaogă:

„Şi se mai îndoieşte siguranţa că fiecare din aceste păsări de pradă trebue să poarte cu ea, ca să o călăuzească şi să-i îndrepte loviturile, pe cîte unul din germanii sau bulgarii cari au trăit îndelungat în ţara noastră şi s'au îmbogăţit la noi. Aceşti străini, dintre cari unii au izbutit să se strecoare chiar în cetăţenia română, după ce ne-au momit atîta vreme cu zîmbetele lor politicoase, azi rînjesc sinistru de după ocheliarii mari, cu cari conduc cerească lor găinărie criminală".

E un fapt extrem de grav acesta, pe care d. Locusteanu îl relevă în rîndurile de mai sus, un fapt de care am mai auzit vorbindu-se şi la care cred că nu trebue să răspundem numai cu explozia legitimei noastre indignări contra „laşilor asasini" şi cu consolaţia că mai tîrziu, „după războiu", avem să procedăm cu mai multă precauţiune şi avem să ne aducem aminte că „în zîmbetele lor dulcege din vreme de pace se ascund bombele şi mişeliile din vreme de războiu", ci trebue să răspundem imediat,—cît se poate mai curînd, — cu *măsuri* formale, drastice, necruţătoare.

Am putut fi surprinşi în buna noastră credinţă de zîmbetul făţarnic al străinilor onctuoşi, cari în realitate ne urau şi ne disprejuiau; am putut să-i socotim asimilaţi cu interesele ţărei şi cu aspiraţiile neamului, şi să le acordăm cetăţenia română. Dar acum, cînd ochii ni se deschid larg, cînd vedem lămurit adevăratele lor simţiminte şi cînd cunoaştem în toată trista lui lumină sufletul viperelor ce am crescut şi încălzit la sîn, suntem datori să ne reculegem, să ne mărturisim greşala şi să o îndreptăm imediat.

O lege care să permită guvernului,—pe bază de fapte şi consideraţiuni lăsate la patriotica lui chibzuinţă,—*a ridica străinilor de origină calitatea de cetăţeni români, se impune.*

Cetăţenia, de fapt, n'a servit acestor ticăloşi decît numai ca să poată strînge, cu mai multă înlesnire, din specula nedemnă şi exploatare neomenoasă, averi considerabile pe teritoriul ţărei noastre, pe acest pămînt al făgăduinţei, de care nu-i leagă nici un pic de dragoste ori de recunoştinţă.

Ei bine, guvernul să fie autorizat, prin aceeaşi lege, *să declare confiscate aceste averi*, fie că ele se stăpînesc direct de trădători, fie că se stăpînesc indirect, prin rude sau alte persoane interpuse.

Să nu ni se pună înainte dificultăţile de ordine constituţională. Astfel de argutii n'au să ne preocupe, ori să ne împiedice, în aceste momente grele pentru ţară. Şi apoi, Camerile actuale nu sunt ele *constituante?*..

Să ne aducem mai bine aminte, în această privinţă, de legea votată, la începutul anului trecut, de parlamentul din Budapesta, care autoriză pe guvern să declare confiscate nu numai averile trădătorilor dovediţi, ci şi ale celor „bănuiţi" de trădare!..

Confiscarea acestor bunuri, firește, nu ne-ar putea mîngîia de durerile ce ne pricinuesc odioşii asasini; ea însă ne va despăgubi, în parte cel puţin, de daunele materiale ce ne cauzează mişeleştile lor atacuri.

Iată două măsuri pe cari le cred binevenite şi chiar eficace.

Se vor găsi şi altele, desigur.

Să se ia imediat!

Cu banditii nu se stă de vorbă. Asasinilor nu li se ţin predici. Criminalilor nu le de ajuns să le spunem că-i vom cunoaşte mai bine pe viitor. Contra lor se iau *măsuri*, măsuri aspre, radicale, măsuri de exterminare.

Nu vorbesc de cele indicate de apărarea noastră directă, pentru că acelea se înţeleg dela sine. Vorbesc de măsurile menite să-i lovească unde-i doare mai mult: *în situaţia lor materială, în averea lor*, adică în însăşi raţiunea lor de a fi sau de a fi fost, pe teritoriul acestei ţări, în mijlocul acestui neam de oameni bun şi ospitalier, pe care l-au jefuit destul pînă acum.

Ioan N. Roman,
Deputat

Movilita, 22 Sept. 1916.

Cînd se anunţă sosirea aeroplanelor duşmane, nu staţi pe străzi sau prin curţi, ci intraţi în case, ganguri sau pivniţe, ca să nu vă primejduiţi viaţa.